

DE FYRAS TECKEN

AF
A. CONAN DOYLE

ÖFFVERBÄTTNING FRÅN ENGLISHMAN.

Forts. från föreg. n:r.

Inte ett ord om juvelerna nämndes vid ranskningsningen, ty rajahn hade blifvit afsatt och fördrifven från Indien, så att ingen hade något särskildt intresse af dem. Men mordet blef klart bevisadt, och det var tydligt, att vi alla måste vara inblandade i det. De tre sikherna fingo lifstids straffarbete, och jag dömdes till döden, fastän min dom sedan förvandlades till detsamma som de andras.

Det var allt en ganska underlig belägenhet, vi befunno oss i vid det laget. Där stodo vi nu alla bundna till händer och fötter och med lra ringa utsikt att någonsin bli fria igen, medan vi hela tiden hade reda på en hemlighet, som skulle förflyttat hvar och en af oss till ett palats, om vi bara kunnat begagna oss af den. Det var så, att man kunna brinna upp invärtes af raseri öfver att behöfva tåla snåsar och hugg och slag af hvarandra uniformerad polislymmel och leva på en kost af vatten och ris, när hela denna furstliga förmögenhet låg och väntade på en utanför, färdig att tagas fram bara. Det kunde nästan ha gjort mig galen, men jag har nu alltid varit tämligen hårdnackad af mig, så jag hårdade ut och väntade på, att min stund också skulle komma en gång.

Slutligen tycktes den mig vara inne. Jag blef förflyttad från Agra till Madras och därifrån till Blair Island i Andamanerna. Det finns inte många vita fångar vid denna koloni, och som jag uppfört mig väl alltifrån början, fann jag mig snart vara en slags privilegierad person. Jag fick mig en hydda i Hope Town, en liten by på slutningen af Mount Harriet, och lämnades ganska mycket åt mig själf. Det är ett dystert, osundt ställe, och hela trakten utanför våra små uppodlingar var uppfyllt af vilda, kanibaliska infödingar, som alltid voro färdiga att blåsa en förgiftad pil på oss, så ofta de kunde komma åt. Där skulle grävas och dikas och planteras allt. Det skulle göras ett dusin andra saker så att hela dagen voro vi jämt sysselsatta, fastän vi på kvällen hade en smula tid för oss själfva. Bland annat lärde jag att blanda till medicament åt fältläkaren och plockade upp några smulor af hans medicinska kunskaper. Hela tiden lurade jag på ett tillfälle att rymma; men det är hundratals mil till något annat land och blåser nästan aldrig i de farvatten, så att det var en förtviflad klinkig affär att komma därifrån.

Fältläkaren, doktor Somerton, var en glad och munter ung herre, och de andra officerarne brukade samlas hos honom om kvällarna och spela kort. Fältkärsstugan, där jag brukade blanda till mina medicament, låg bredvid hans hvardagsrum, med ett litet fönster i dörran mellan rummen. Ofta, när jag tyckte det var tråkigt, brukade jag blåsa ut lampen och ställa mig vid fönstret, så att jag kunde höra dem prata och se dem spela. Jag tycker själf om att få mig ett parti kort, och det var nästan lika roligt att se på dem som att själf vara med. Där var Major Sholto, kapten Morstan och löjtnant Bromley Brown, hvilka förde befälet öfver de infödda trupperna, och så var det doktorn själf och ett par tre embetsmän vid fängelseförvaltningen, inspektör gamla kanaler, som spelade som knifvar, snålt och försiktigt. Ett litet färdigt spelparti var det, när de kommo ihop.

Nå, det var en sak, som slog mig, och det var, att militärerna alltid brukade förlora och de civila alltid vinna. Kom ihåg, jag säger inte, att det gick öfver till, men så var det i alla fall. De där fångelsegövarna hade nästan inte gjort annat än spelat kort, alltsedan de kommo till Andamanerna, och de kände hvarandras spelstätt till punkt och pricka, under det att de andra bara spelade för att fördriva tiden och kastade ut sina kort hur som helst. Kväll efter kväll stego militärerna fattigare upp från spelbordet, och ju fattigare de blefvo, desto mer begifna blefvo de på att spela. Major Sholto var den allra ifrigaste af dem. Han betalade först med guld och banknoter, men snart tog han till att skriva växlar och det på stora summor. Ibland brukade han vinna en smula, så pass mycket att han riktigt fick smak på det, och sedan förföljde outhuren honom igen värre än någonsin. Hela dagen gick han omkring, mörk som ett åskmoln, och han gaf sig till att dricka mer än som var nyttigt för honom.

En kväll hade han förlorat mer än vanligt. Jag satt just inne i min hydda, när han och kapten Morstan kommo stöfande förbi på väg till sitt kvarter. De voro riktiga sköte-vänner, de båda, och hängde alltid ihop. Major Sholto rasade öfver sina förluster.

Det är förbi, Morstan, sade han, just då de ginga förbi min hydda. Jag blir tvungen att begära afsked. Jag är ruinerad.

Prat, gamle gosse sade den andre och slog honom på axeln. Jag är själf så där tämligen barskapad men... Mera hörde jag inte, men det var nog för att ge mig att tänka på.

Ett par dagar senare var major Sholto ute och ströfvade på stranden, och jag passade på att tala med honom.

Jag skulle vilja be er om ett råd, major, sade jag.

*) En indisk ört, hvars rot begagnas som födoämne.

Nå, hvad är det, Small? frågade han, tagande cigarren ur munnen.

Jag ville fråga er, sir, hvem man rätteligen skall vända sig till för att överlämna en gömd skatt. Jag vet, hvar en sådan på en half million pund fins, och som jag inte kan nyttja den själf, har jag tänkt, att det bästa kanske vore att överlämna den åt de lagliga myndigheterna, så kunde de kanske laga, att mitt straff blifve afkortadt.

En half million, Small? stämde han och spände ögonen i mig för att se, om jag talade allvarsamt.

Just det, sir — i juveler och pärlor. Den ligger där, så hvem som helst kan taga den. Och det konstiga är, att den verkliga ägaren är förklarad fögelri och inte får besitta någon egendom, så att den tillhör den förstkommande.

Till regeringen, Small, stammade han, till regeringen. Men han sade det i en drojande ton, och jag visste att jag hade honom.

Ni tror då, sir, att jag borde ge under rättelse därom åt generalguvernören? frågade jag lugnt.

Nå, nå, ni skall inte göra något förhastadt, som ni sedan kunde ångra. Låt mig höra allt om det, Small. Redogör för de närmare omständigheterna.

Jag berättade honom hela historien med några små förändringar, så att han icke skulle kunna känna igen platsen. När jag slutat, stod han alldeles orörlig och tankfull. Jag kunde på den nervösa ryckningen af hans läppar se, att det utkämpades en strid inom honom.

Detta är en mycket viktig sak, Small, sade han slutligen. Näm inte ett ord därom åt någon, så skall jag tala ytterligare med er om ett par dagar.

Två dygn senare kommer han och hans vän, kapten Morstan, till mig midt i natten ed en lykta.

Jag ville, att ni skulle låta kapten Morstan höra den där historien från edra egna läppar, Small, sade han.

Jag talade om den igen på samma sätt som förut.

Det låter som en sanning, hvad? sade han.

Det skulle man kunna begagna sig af.

Kapten Morstan nickade.

Hör på, Small, sade majoren. Vi ha talat om saken, min vän här och jag, och vi ha kommit till den slutsatsen att er hemlighet knappast är något som rör regeringen, när allt kommer omkring, utan är er egen enskilda angelägenhet, som ni naturligtvis kan göra med, som er bäst synes. Ni är frågan, — hvilket pris begär ni därför? Vi skulle kunna vara hängade att åtaga oss saken eller åtminstone taga den i betraktande, i fall vi kunde komma öfverens om villkoren. Han försökte tala i en kall, vårdslös ton, men hans ögon glödde af ifver och snikenhet.

Nå, hvad det beträffar, go' herrar, svarade jag och försökte också vara kallblodig, fast jag kände mig lika upphetsad som han, så är det bara ett slags köpekontrakt, som en man i min ställning kan uppgöra. Jag begär, att ni skall förhålla mig och mina kamrater i frihet, och för det skola vi taga er till bolagsmän och ge er en femtedel att dela sins emellan.

Hm! sade han. En femtedel! Det är inte mycket frestande.

Det skall bli femtio tusen pund per man, sade jag.

Men hur skulle vi kunna förhålla er till frihet? Ni vet mycket väl att ni begär en omöjlighet.

Visst inte, svarade jag. Jag har fundrat ut allt ända in i de minsta enskildheterna. Det enda hindret för vår flykt är, att vi inte kunna få någon lämplig båt och inte nog med proviant för den långa resan. — Det finns fullt med små kuttrar och jakter i Calcutta eller Madras, som skulle passa oss ypperligt. Skaffa en sådan hit öfver. Vi skola förbinda oss att gå ombord på den nattetid, och om ni sedan sätter oss i land någonstades på indiska kusten, har ni fullgjort er del af öfverenskommelsen.

Om det bara vore en, sade han.

Alla eller ingen, svarade jag. Det ha vi svurit. Vi fyra måste alltid handla gemensamt.

Du ser, Morstan, sade han, Small är en karl, som står vid sitt ord. Han sviker inte sina vänner. Jag tror, att vi godt kunna lita på honom.

Det är en snuskig affär, svarade den andre. Men som du säger, pengarna komma väl till pass för att hjälpa oss ur knipan.

Nå ja, Small, sade majoren, jag förmådar, vi måste försöka komma öfverens med er. Men först måste vi naturligtvis pröfva sanningsenligheten af er historia. Säg mig, hvar skrinet är gömdt, och jag skall skaffa mig permission och fara öfver till Indien med vaktbåten för att taga reda på saken.

Inte så brådtom, sade jag, som blef allt lugnare i samma än han hetsade upp sig, jag måste ha mina tre kamraters samtycke. Jag säger er, ju, att för oss gäller det alla fyra eller ingen.

Dumbom! utbrast han. Hvad ha de där tre svarta djäflarna att göra med vår öfverenskommelse?

Svarta eller blå, sade jag, så äro de i förbund med mig, och vi hålla alla tillsammans.

Nå, det slutade med en ny sammankomst, vid hvilken också Mahomet Sing, Abdullah Khan och Dost Akbar voro närvarande. Vi

talade hit och dit om saken, och till slut blef en öfverenskommelse afslutad. Vi skulle förse bägge officerarne med kartor öfver den gamla delen af Agra fästning och utmärkte det ställe i muren, där skatten var gömd. Major Sholto skulle fara öfver till Indien och se, att vår historia var sann, om han hittade skrinet, skulle han lämna det kvar där, skicka ut en liten jakt, provianterad för en längre resa, hvilken skulle ligga på höjden af Ruland Island, och dit skulle vi smyga oss ut, samt slutligen återvända till sin post. Kapten Morstan skulle därpå begära permission, möta oss i Agra, och där skulle vi göra en slutlig delning af skatten, hvarvid han öfvertog majorens andel lika väl som sin egen. Allt detta beseglade vi med de mest högtidliga eder, som någon hjärna kan uttänka eller en mun uttala. Jag satt upp hela natten med bläck och penna, och på morgonen hade jag de båda kartorna alldeles färdiga och underskrifna med de fyra tecken, — det vill säga Abdullah, Akbars, Mahomets och mitt.

Men jag trötter er, go' herrar, med min långa berättelse, och jag vet, att min vän, mr Jones, är otålig att se mig väl instufvad i kuran. Jag skall göra det så kort jag kan. Den skurken Sholto för öfver till Indien, men han kom aldrig tillbaka igen. Kapten Morstan visade mig kort därefter hans namn bland passagerarna på en af de engelska paketbåtarna. Hans farbror hade dött och efterlämnat en förmögenhet åt honom, och han tog afsked ur armén. Men ändå kunde han förnedra sig till att behandla fem män så, som han behandlade oss. Morstan för öfver till Agra kort efteråt och fann, som vi väntade, att skatten verkligen var borta. Den skurken hade stulit den, utan att uppfylla ett enda af de villkor, för hvilka vi sålt hemligheten till honom. Från den dagen lefde jag endast för min hämd. Jag tänkte på den om dagen och underbläste den om natten. Det blef en öfvervältigande, allt uppslukande passion hos mig. Jag brydde mig inte ett dugg om lagen — inte om galgen. Att rymma, spåra upp Sholto, klämma min hand om hans strupe — det var min enda tanke. Till och med Agrabas hade för mig blifvit en sak af mindre vikt än hämden på Sholto.

Nå, jag har satt mig många saker i hufvudet i detta lifvet och aldrig någon som jag inte till slut förde ut. Men det dröjde länge, innan min stund kom. Jag har redan sagt er att jag hade snappat upp en liten smula medicinska kunskaper. En dag då doktor Somerton låg till sängs i feber, hittade ett arbetslag af fångar en liten Andamaninföding i skogen. Han var dödssjuk och hade krupit undan till en enslig plats för att dö. Jag tog honom om händern, fastän han var lika vild och elak som ett ormyngel, och efter ett par månader fick jag honom kry och på benen igen. Han fattade ett slags afgudisk vänskap för mig och ville knappt återvända till sina skogar, utan hängde jämt omkring min hydda. Jag lärde mig litet af hans språk, och det gjorde honom ännu mera betagen i mig.

Tonga — det var hans namn — var en skicklig roddare och rodde en stor, rymlig kanot. Då jag fann att han var mig tillgiven och skulle göra hvad som helst för att tjäna mig, såg jag där en utsikt till flykt. Jag talade med honom om saken. Han skulle föra sin båt den och den natten till en gammal landstigningsplats, som aldrig bevakades, och där taga mig ombord. Jag sade åt honom att taga med sig flera kalebasser med vatten och ett så stort förråd som möjligt af yam, kokosnötter och potatis.

Och lille Tonga, han var ärlig och pålitlig. Aldrig har någon haft en trognare kamrat. Den utsatta natten var han med sin båt vid bryggan, men det rådde falla sig så, att en af soldaterna vid bevakningstruppen var där nere — en gemen sylgel, som aldrig försummade något tillfälle att skymfa och misshandla mig. Jag hade alltid svurit att hämnas, och nu var stunden inne. Det var som om ödet ställt honom i min väg, för att jag skulle kunna betala min skuld innan jag lämnade ön. Han stod på strandbanken med ryggen mot mig och karbinen på axeln. Jag såg mig omkring efter en sten att knacka ut hans hjärna med, men kunde inte få syn på någon.

Då föll mig en underlig tanke in och visade mig, hvar jag skulle finna ett vapen. Jag satte mig ner i mörkret och band löst mitt träben. Med tre långa hopp var jag på honom. Han lade an med geväret, men jag slog till honom af alla krafter, så att hela hufvudskålen spräcktes. Ni kan se sprickan i träet här, efter där jag träffade honom. Vi föllo båda omkull, för jag kunde inte behålla jämvikten, men när jag kom på fötter igen fann jag honom alltfjämt liggande orörligt stilla. Jag steg ombord, och inom en timme voro vi ett godt stycke ut till haf. Tonga hade tagit med sig alla sina jordiska ägodelar, sina vapen och gudar. Bland annat hade han ett långt bambuspij och ett stycke kokosbasmatta, hvarmed jag gjorde i ordning ett slags segel. I tio dagar drev vi omkring på vinst och förlust, och den elfte blefvo vi upptagna af ett fartyg, som var på väg från Singapore till Jiddah med en laddning malajiska pilgrimer. Det var en ganska underlig blandning af allt möjligt slags folk, och Tonga och jag funno oss snart till rätta bland dem. De hade en stor förtjänst — de läto en vara i fred och jorde fåga frågor.

Nå ja, om jag skall berätta er alla de äfventyr, som jag och min lille reskamrat hade att genomgå, skulle ni inte tacka mig, ty då skulle jag hålla er kvar här, tills solen gick upp. Vi drev hit och dit rundt omkring världen, i det att alltid något kom i vägen, som höll oss borta från London. Men inte ett ögonblick

förloade jag mitt mål ur sikte. Jag drömde om Sholto om nätterna, hundratals gånger har jag dödat honom i sömnen. Slutligen för en tre, fyra år sedan kommo vi till England. Jag hade ingen större svårighet i att taga reda på, om han realiserat skatten, eller om han ännu hade den. Jag gjorde mig god vän med en, som kunde hjälpa mig — jag nämner inga namn, för jag vill inte sätta någon annan i klämman — och jag upptäckte snart, att han ännu hade juvelerna i behåll. Då försökte jag komma åt honom på många sätt, men han var duktigt knepig och hade alltid två boxare, utom sina söner och sin khitmutgar, som vakade öfver honom.

Men så en dag fick jag bud, att han var döende. Jag rusade genast af in i trädgården, ursinnig vid tanken att han på det viset skulle slippa ur mina klor, och när jag tittade in genom fönstret, såg jag honom ligga där i sängen, med en af sina söner på hvardera sidan om sig. Jag tänkte hoppa in och ge mig i färd med dem alla tre, men bäst jag tittade på honom, föll underkäken ner, och jag såg att han var död. Jag skaffade mig in i hans rum samma natt och letade igenom hans papper för att se, om där fanns någon anteckning om, hvar han gömt våra juveler. Men det fanns inte så mycket, som en rad en gång, och jag gaf mig af, så förbittrad och rasande som en människa kan vara. Men innan jag gick, föll det mig in, att om jag någonsin träffade mina kamrater, de tre shikerna, igen, skulle det vara en tillfredsställelse att veta, att jag lämnat något märke af vårt hat. Därför rasade jag ner på en papperslapp vårt, de fyra tecken, så som det ställt på plankartan, och lade det på hans bröst. Det hade varit för mycket, om han blifvit lagd i grafven utan något tecken från de män, som han narrat och bestulit.

Vi förtjänade vårt uppehåll vid denna tid med att jag föresade stackars Tonga som en svart kannibal på marknader och sådana ställen. Han brukade äta rätt kött och dansa sin krigsdans, så vi hade alltid hatten full med kopparlantar efter en dags arbete. Jag fick förtärande veta alla nyheter från Pondicherry Lodge, men under några år hördes det inte annat än att de letade efter skatten. Till slut inträffade dock, hvad vi så länge väntat på. Skatten hade blifvit funnen. Det var där högst uppe i huset i mr Bartholomeus Sholtos kemiska laboratorium. Jag gick genast och tog en öfverblick af platsen, en jag kunde inte begripa, hur jag skulle kunna komma dit upp med mitt träben. Jag fick likväl veta, att det fanns en faldörr i taket, och också hur dags mr Sholto brukade äta kväll, och jag tänkte att jag lätt skulle kunna utföra det med Tongas tillhjälp. Jag tog honom med mig ditut med ett långt rep viradt om lifvet på honom. Han kunde klättra som en katt och hade snart skaffat sig in genom taket, men som outhuren ville ha det, var Bartholomeus Sholto ännu kvar i rummet, och det fick han plikta för med lifvet. Tonga trodde, att han hade gjort något riktigt bra, när han dödade honom, ty när jag kom uppklatrande för repet, fann jag honom stoltserande omkring som en påfågel. Han blef högst förvånad när jag tackade honom med tågandan och skällde ut honom för en liten blodtörstig satan. Så tog jag skrinet och frade ner det och hastade efter själf, sedan jag först lämnat de fyra tecken på bordet för att visa, att juvelerna äntligen kommit i deras händer, som hade största rätten till dem. Tonga drog därefter upp repet, stängde fönstret och gaf sig af samma väg som han kommit.

Ja, ni tror jag inte, jag har något vidare att tillägga. Jag hade hört en färjkarl tala om att Smiths ångslup, Aurora, var en af de mest snabbgående på floden, och därför tänkte jag att den skulle passa bra vid vår flykt. Jag gjorde upp med gubben Smith och lofvade att betala honom en stor summa, om han förde oss oskadda ombord på vårt skepp. Han visste nog, att något inte var som det skulle vara, men han var inte invigd i våra hemligheter. Allt detta är rena sanningen, och om jag berättar er den, go' herrar, så är det inte för att roa er — det är just inte någon vänskapstjänst ni gjort mig — utan därför att jag tror, att det bästa sättet att försvara mig är att icke undanhålla något utan låta hela världen veta, hur skamligt jag själf blifvit behandlad af major Sholto, och hur oskyldig jag är till hans sons död.

En högst märklig redogörelse, sade Sherlock Holmes. En lämplig afslutning på en ytterst intressant kasus. Det var alls icke något nytt för mig i den senare delen af er berättelse, undantagandes att ni hade med er ert eget rep. Det visste jag verkligen icke. Apropos, jag hoppades, att Tonga tappat alla sina pilar, men likväl lyckades han skjuta en på oss i båten.

Han hade tappat dem alla, sir, utom den enda, som han hade kvar i blåsröret.

Ah, ja, visst, sade Holmes. Det tänkte jag icke på.

Är det någon annan punkt, som ni skulle ha lust att fråga om? sporde fången med artig beredvillighet.

Nej tack, det tror jag icke, svarade min rumskamrat.

(Forts.)

Paxtine TOILET ANTISEPTIC

Håller andedrägten, vintern, munnen och kroppen ren och frisk från ondska sjukdomsöfron och mördande lukt som vatten, såpa och tandpulver ensam icke kan göra. Ett lättillgängligt, smittförebyggande och luktreddande toilett-resept af sälsyrt för refflighet och ordning. — Övärderlig för inflammation i ögon, strupe och nas, och blödder-katarr. I drog- och sultet affärer, 30c, eller betald i förskott med posten. Stor profekt med "Health and Beauty" och sådant.

The Paxton Toilet Co. Boston, Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Ansökan för tillträde.

Ansökan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 utlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfyller fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförande af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfyller skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyller fastskyldigheten genom att vara bosatt upp nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnadt.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagen, "nderagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlarne gifva sex månaders skriftlig notis till "The Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; såväl klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa. "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägar eller andra firmor.